

ชีวิตใหม่ในพระเจ้า

สุมาลี จงศิริวิโรจน์

ก่อนนั้นข้าพเจ้ามีชีวิตแบบชาวไทยทั่วไปคือ ไม่เคร่งครัดในการปฏิบัติ ไม่เคยไปฟังเทศน์ในวันพระ รักษาศีลห้าไม่เคยครบ จนเมื่อ 2 ปีที่ผ่านมาได้ไปเกี่ยวข้องกับทรงเจ้า ร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น การบวงสรวง การนั่งสมาธิติดตามคนที่เป็นร่างทรงไปทุกหนทุกแห่ง ช่วยงานสารพัดและล่าสุดถึงกับจะให้ข้าพเจ้าเป็นร่างทรงให้ฝึกพูดภาษาของพวกเขา แต่เมื่อข้าพเจ้าปฏิเสธ ก็มีคำขู่ว่าจะมีเมื่อถูกเลือกแล้วไม่ทำตามจะต้องโดนลงโทษ เกิดอันตรายต่าง ๆ นานา และบางครั้งก็บอกว่าจะมีเคราะห์ต้องไปนุ่งขาวห่มขาว 3 วัน 7 วัน แต่เหตุผลทรงธุรกิจทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถปลีกตัวไปได้ จนกระทั่งประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ เมื่อไปเล่าให้ฟังกลับได้รับคำตอบว่า “เห็นไหม” ให้ไปถือศีลนุ่งห่มขาวแล้วไม่เชื่อ เลยโดนลงโทษ จากจุดนี้เอง...ที่นำมาสู่ชีวิตใหม่

เพราะไม่มีรถ ในวันหยุดจึงไม่คิดจะไปไหน จนรุ่นพี่ที่เป็นคริสเตียนคนหนึ่งมาชวนให้ไปโบสถ์กับเธอ เพียงคำพูดที่ว่า วันอาทิตย์ถ้าว่างก็ลองไปโบสถ์ฟังเทศน์ ฟังธรรมสิ ลองอะไรอย่างอื่นมาเยอะแยะแล้วนี่นา (แต่สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตล้วนแล้วแต่เป็นแผนการของพระเจ้าและเป็นผลดีทั้งสิ้น) ข้าพเจ้าจึงติดตามพี่ท่านนั้นไปโบสถ์ในตอนแรกก็คิดว่าดีกว่าอยู่เปล่า ๆ ไปดูอะไรแปลกใหม่ และรู้จักเพื่อนเพิ่มขึ้น ยังได้รับประทานอาหารอร่อย ๆ อีกด้วย (หลังเลิกโบสถ์) ข้าพเจ้าใช้ชีวิตแบบนี้เป็นเวลา 2-3 เดือน ยังมีอาการปวดหัวอยู่ตลอดเวลา บนกลางศีรษะจะร้อนเป็นประจำ ก็ไม่ได้สนใจคิดเพียงว่า งานมากจึงเหนื่อยเมื่อพักและกินยาคลาย แต่ไม่หาย ช่วง 2-3 เดือนนี้เป็นเวลาที่มีปัญหามากมายทั้งงานและเงินแก้ไม่ได้ คิดไม่ตกเสียที เพื่อนรุ่นพี่คนนี้บอกว่าเวลาไปโบสถ์ก็อธิษฐานขอพระเจ้าสิ ข้าพเจ้าเริ่มอธิษฐานเลย (ด้วยอารมณ์ตึกกะนอง) “พระเจ้า ถ้าพระองค์สามารถแก้ปัญหาได้จริง ข้าพเจ้าจะมานับถือท่าน” ปัญหาต่าง ๆ ยังไม่สามารถคลี่คลายได้จนมีเพื่อนคริสเตียนอีกคนหนึ่งมาพูดเสริมว่า “ตั้งใจอธิษฐานกับพระเจ้าสุดสุดไปเลย ร้องไห้กับพระเจ้าเลยก็ได้” คืนนั้นข้าพเจ้าตั้งใจอธิษฐานกับพระเจ้า ร้องไห้โฮออกมาแบบสุดจิตสุดใจจริง ๆ อัจฉริยะเกิด วันรุ่งขึ้นปัญหาที่ไม่มีทางออกได้รับการจุดประกาย “ปัง” ในทันใด แก้ไขปัญหาได้

ใจเริ่มยินดี และสนใจแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจัง สิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่เคยคิดก็เกิดขึ้น เมื่อเพื่อนรุ่นพี่คนนี้ชวนไปงานศพแม่ของพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง (ผู้เสียชีวิตไม่ได้เป็นคริสเตียน) ถึงเวลาเลี้ยงอาหารข้าพเจ้าทานได้ปกติแต่เมื่อขับรถออกจากงานเริ่มรู้สึกคลื่นไส้พระอืดพระอม จนต้องจอดรถอาเจียนออกมา ขอบพระคุณพระเจ้าที่มีพี่น้องคริสเตียนนั่งมาในรถ และมีอาจารย์ท่านหนึ่งอยู่ด้วยจึงได้

อธิษฐานให้ และเป็นผู้เปลี่ยนขับรถกลับมาที่ออฟฟิศ เมื่ออาจารย์ถามข้าพเจ้าว่าจะอนุญาตลบรอยเจิมในรถได้หรือไม่ ข้าพเจ้าก็เริ่มมีอาการอีกครั้งหนึ่งคือคลื่นไส้อาเจียน แต่ก็ไม่มีอะไรจะออกอีกจนได้รับการอธิษฐานอีกครั้งจึงค่อย ๆ ดีขึ้นและขับรถกลับบ้าน

วันรุ่งขึ้นอาจารย์นัดมาสอนพระคัมภีร์ให้ที่ออฟฟิศ เพียงแค่เริ่มอธิษฐาน ข้าพเจ้าก็หนาวสั่นขึ้นมาควบคุมตัวเองไม่ได้ ข้าพเจ้าได้สัมผัสถึงสิ่งเร้นลับเหล่านี้ หากถามข้าพเจ้าว่ากลัวไหม? คำตอบคือไม่กลัวเลย และตั้งหลักเตรียมพร้อมในการต่อสู้ ยกแรกเริ่มขึ้นหลังจากเหตุการณ์ที่ออฟฟิศ ข้าพเจ้าชวนรุ่นพี่อีกท่านหนึ่งไปที่บ้านด้วยเพื่ออธิษฐานต่อ เมื่อเริ่มอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ร่างของข้าพเจ้าอ่อนปวกเปียกล้มลงในทันที หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นนั่ง รู้สึกว่าเป็นคนแก่บ้าง เป็นเด็กบ้าง เป็นสาวสวยบ้าง ฯลฯ ทุกครั้งที่อาจารย์ถามว่าเองเป็นใคร ก็จะนั่งเงิบไม่สามารถเปิดปากตอบได้เหมือนมีสิ่งปิดกั้นไม่ให้พูด แต่เพราะข้าพเจ้าต้องการปฏิเสธสิ่งเหล่านี้จริง ๆ จึงเกิดการต่อสู้ภายในจนข้าพเจ้าสามารถบอกได้ว่ามีอะไรบ้างซึ่งทำความตกใจให้กับตนเอง เพราะล้วนแล้วเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากราบไหว้บูชามาก่อนทั้งสิ้น พอเป็นคนแก่หน้าของข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นคนแก่ (พี่ที่ไปด้วยพูดให้ฟัง) พอเป็นเด็กก็มีกิริยาเป็นเด็ก โอ้ยสารพัดสารเพใช้เวลาในการจับวิญญาณชั่วประมาณ 2 อาทิตย์ และในระหว่าง 2 อาทิตย์นั้นมีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อข้าพเจ้ากำลังขับรถ มือซ้ายที่เข้าเกียร์อยู่ที่เหยวเป็นคนแก่อายุสัก 100 ปี และครั้งหนึ่งขับรถอยู่บนถนนรัชดาภิเษกกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในรถเพราะรถติด (เป็นช่วงเว้นว่างในการอธิษฐาน) อยู่อยู่ข้าพเจ้าก็ร้องไห้โดยไม่รู้สาเหตุ ร้องไห้เช่นนั้น จนต้องโทรหาอาจารย์และก็ใช้มือถืออธิษฐานร่วมกันเป็นเวลาเกือบชั่วโมง เมื่อผ่านมาถึงสี่แยกก็พบว่ามิรุปรเคาอยู่จนผ่านไปข้าพเจ้าก็หายเป็นปกติ อาจารย์และพี่น้องคริสเตียนใช้เวลาปล้ำสู้อธิษฐานขับไล่วิญญาณชั่วเหล่านี้และด้วยความตั้งใจจริงของข้าพเจ้าที่ต้องการขับมันออกไปจากชีวิต และต้องการต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวในชีวิตอย่างจริงจัง ในที่สุดชัยชนะเป็นของข้าพเจ้าหลุดออกจากทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไทแก่ตัวเองโดยสิ้นเชิง

เมื่อชีวิตบังเกิดใหม่ในพระเจ้า หัวที่เคยปวด สิ่งที่เคยทำร้ายข้าพเจ้าก็ไม่มีผลอีกต่อไป แต่กลับได้สิ่งที่ดีงาม...ความรู้สึกเหล่านี้ยากมากที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ คงต้องให้ลองหลับตานิ่ง ๆ และสัมผัสถึงความปีติยินดีท่วมท้นเข้าในจิตใจเสมือนกับน้ำซึ่งค่อย ๆ ล้นค่อย ๆ ล้นและล้นแรงขึ้นตามลำดับจนพุ่งออกมาคือความมีสันติสุขเหลือขนาด สุดพรรณนาขณะนี้ข้าพเจ้าได้บังเกิดใหม่เป็นเวลา 16 เดือน เป็น 16 เดือนที่มีสันติสุขมากมายและสิ่งสำคัญคือการไปโบสถ์ ไม่ใช่เป็นแค่หน้าที่ของคริสเตียนเท่านั้น แต่กระทำด้วยความชื่นชมยินดี ด้วยใจกายมอบถวายต่อพระคริสต์จริง ๆ

จากประสบการณ์ในการติดตามพระเจ้า แสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจังทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ในฤทธิ์เดชของพระเจ้าว่ายิ่งใหญ่เหนือนามทั้งปวง ดังข้อพระคัมภีร์ตอนนี้

“ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงชุบให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายและให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักรและเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์” และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร” (เอเฟซัส 1:20-21)